

NS Zpravodajství

NSDAP/AO : PO Box 6414

Lincoln NE 68506 USA

www.nsdapao.org

#1163

29.06.2025 (136)

Hitler ve válce : Co se *skutečně* stalo ?

A.V. Schaerffenberg

Část 10

Kapitola 9: Bitva o Británii

Ona (Anglie) šla spolu s ostatními, bude nesena spolu s ostatními a bude viset spolu s ostatními. Nastoupila cestu dolů a nyní se musí dusit ve svém velkém dilematu."

Dr. Joseph Goebbels, deník, 28. února 1945

Po porážce Francie válka v Evropě fakticky skončila. Další válečné akce byly zbytečné a neopodstatněné. Britové, kteří byli doslova zahrnání do moře, stáli sami v beznadějně pozici. Jejich jediným potenciálním spojencem, který měl nějakou vojenskou hodnotu, byly Spojené státy. Drtivá většina amerického lidu a členů Kongresu však byla přes všechna přemlouvání Roosevelta a hollywoodských košer filmařů vytrvale proti intervenci. Ne, Amíci v dohledné době nepřijdou. A zdálo se, že ve 20. století se bude opakovat dobytí Anglie Vilémem Dobyvatelem v 11. století. Adolf Hitler měl však na mysli něco úplně jiného.

Od roku 1924, kdy napsal *Mein Kampf*, byl odhodlán dosáhnout dohody s Brity. Věřil, že jejich impérium má zásadní význam pro světovou stabilitu a že jeho rasově spřízněný árijský národ je přirozeným spojencem Německa. Nový světový řád, který si představoval, byly Spojené státy evropské vedené Říší na kontinentu až po Ukrajinu po zničení sovětského komunismu. Zbytek zeměkoule by byl rozdělen mezi Itálii ve Středomoří a Japonsko na Dálném východě; USA v celé Americe, přičemž Velká Británie by byla dominantní koloniální mocností na mořích a v Africe a Indii.

Ačkoli tato vize jakéhosi *Pax Aryana* (Hitler označil Japonce za "árijsce Orientu") byla nepochybně zdravá - globální ztělesnění *reálpolitiky* - *dokonce* žádoucí, zhatily ji židovské vlády, které ve většině těchto zemí převládly. Bez gójského vedení neovlivněného vlivnými Židy s vlastními mezinárodními plány se takový univerzální mír nemohl a nemůže uskutečnit. Je neuvěřitelné, že Adolf Hitler, který vytvořil první židovsky uvědomělé masové hnutí v dějinách, Židy podcenil. "Nejlepší krev v Anglii a Severní Americe půjde s námi," domníval se nevinně. Když poté, co jeho nejlepší přítel Rudolf Hess pochopil, že jeho jednosměrná mise do Anglie ve prospěch spolupráce s Německem ztroskotala, napsal své ženě: "Tehdy jsme si neuvědomili, jak dalece už britské vládní úřady nemají kontrolu nad vlastní zemí."

Pax Aryana, o který Hitler usiloval, by byl možný pouze tehdy, kdyby se *Britská unie fašistů* sira Oswalda Moseleyho usadila v britském parlamentu nebo kdyby *Stříbrná legie* Williama Dudleyho Pelleyho ovládla Kongres Spojených států. Spojenecké vlády nebyly schopny s Hitlerem spolupracovat, jakkoli by taková spolupráce byla v nejlepším zájmu jejich vlastních lidí. Stejně jako Roosevelt prostě příliš mnoho *investovaly do Židů*, nebo byly stejně jako Churchill samy osobně *Židům zavázány*. Například v soukromém deníku Henryho Wallace, otevřeně komunistického viceprezidenta F. D. R., se dočteme o zasedání vlády v květnu 1942, na němž si americký ministr zahraničí zapsal, že "cílem prezidenta je zničení britského impéria, počínaje Indií".

Srovnajte záměry F. D. R., které vyjádřil během války, kdy Britové nejvíce očekávali pomoc od Ameriky, s vůdcovou touhou zachovat své impérium. Roosevelt věděl, že Churchill vydělával peníze jako padělatel uměleckých děl, když falšoval obrazy neznámého, bezpečně mrtvého postimpresionistického francouzského malíře (Charlese Maurena), a využil tohoto skandálu k zastrašení britského premiéra. V ostrém kontrastu s tím Hitler jednou zažertoval, že po válce umožní Churchillovi pokračovat v malování. Měla uplynout celá třicátá léta a polovina druhé světové války, než se vůdce vzdal svého snu o anglo-německém přátelství.

V létě 1940, kdy jeho armády triumfovaly na kontinentě, však toužil uzavřít trvalý mír, ne-li spojenectví s Brity. "Nevidím žádný další smysl v pokračování

tohoto konfliktu," řekl jim ve veřejném rozhlasovém projevu. "Pomysleme na nesnesitelné útrapy, které budou muset snášet naše ženy a děti v obou zemích, pokud dovolíme, aby tato nesmyslná válka pokračovala. Nemluvím nyní jako bitý muž, který prosí o mír, ale jako vůdce vítězných ozbrojených sil, který žádá o rozum." Nečinil si žádné nároky na říši, nepožadoval žádné podmínky kapitulace, protože porážka Anglie nezapadala do jeho vize Spojených států evropských, jejichž součástí byla i Británie. Místo toho předložil nejvelkorysejší nabídku spolupráce, jakou kdy vítěz učinil nepřátelům poníženým na bitevním poli.

Kromě toho, že se zřekl vojenských operací proti Velké Británii, nabídl Vůdce okamžité stažení svých armád ze všech okupovaných území s výjimkou německého Gdaňska a dal Anglii k dispozici 25 divizí Wehrmachtu proti všem jejím nepřátelům. V rozhovoru s polním maršálem Gerdem von Rundstedtem po anglickém debaklu u Dunkerque "řekl, že jediné, co od Británie chce, je, aby uznala postavení Německa na kontinentu ...". Na závěr řekl, že jeho cílem je uzavřít s Británií mír na základě, který by považovala za slučitelný s její ctí přímout" (Walsh, 42).

K Hitlerovi se připojili král neutrálního Švédska, papež Pius XII. a britská královna Alžběta, kteří Churchilla vyzvali k ukončení války. Běžní občané se však o Hitlerově bezprecedentní nabídce nesměli dozvědět prakticky nic. Přesto po pádu Francie novinové průzkumy ukázaly, že *více než 50 %* Britů si nepřejí, aby jejich vůdci ve válce pokračovali. Jejich pro mírový postoj prakticky reflektovala polovina členů vlády, kteří vyzývali k přijetí Hitlerovy nabídky. Churchillovi se podařilo utajit všechny podrobnosti tohoto velkorysého návrhu jak před masami, tak před vlastní vládou. Kdyby tyto podrobnosti vyšly najevo, uvědomoval si, že by většina hlasů převážila v jeho neprospěch a on by tak nebyl schopen splácet své drtivé dluhy, které na sebe nabalovaly židovské proválečné zájmy, jimž byl zavázán.

Po odchodu Britů do války se v celé zemi rozšířil antisemitismus. Byli rozhořčeni katastrofou, do které je přivedli lidé jako Hore-Beliša a jeho soukmenovci. Podle jeho hesla v on-line *Wikipedii*: "Dokonce i ti, kteří nebyli silně proti němu, mu začali přezdívat 'Horeb' jako žertovnou slovní hříčku o jeho rase, neboť Horeb je v hebrejské Bibli zmíněn jako místo, kde bylo zhotoveno zlaté tele. V té době se všeobecně uznávalo, že Beliša má větší zájem o Židy než o Británii. V důsledku toho chtěl, aby Británie bojovala s Německem, jen aby ty Židy zachránila."

V prvních měsících druhé světové války byla mezi vojáky tak populární protižidovská píseň, že ji nechal zakázat ve všech ozbrojených silách. Zpívala se na melodii známého náboženského pochodu "Kupředu, křesťanští vojáci" a její neuctivý text vyjadřoval nejen britské pohrdání konfliktem, ale také politickou prozíravost:

"Vpřed, branecká armádo! Nemáte se čeho bát.
Izrael Hore-Beliša vás povede zezadu.
Oblečen Monty Burtonem (Židem, který ovládal anglický oděvní průmysl),
se živí Lyonskými koláči (Abraham Lyons, který ovládal anglický průmysl pek-
ařských výrobků),
bojovat za dobytí Jidiš, zatímco Britové umírají.
Vzhůru, branecká armádo, na pochod do války!
Bojujte a umírejte za židovství, jako jsme to dělali dříve.
Musíš zemřít za Polsko, splatit svůj dluh vděčnosti
svým dobrodincům, mezinárodním bankám.
Potlačte opět Němce pod židovskou hvězdou.
Vpřed, křesťanští vojáci, gójové, kteří jste!
Hnání na porážku jako stádo ovcí
lživou propagandou, která vás všechny uspala.
Za Izrael v zámoří musíte bojovat a zemřít.
že Markus Spence a Lowenstein (židovští majitelé novin)
může z našeho času těžit.
Vpřed do Polska, padne milion mužů.
aby nás Judova hrůzovláda všechny držela v područí."

Churchill měl na starosti víc než jen duchaplné písně. Měl potíže s tím, aby za-
bránil úniku informací o Hitlerových mírových plánech na veřejnost. Dne 20. čer-
vence 1940 požádal významný člen britské aristokracie lord Lothian Němce přímo
o kopii jejich podmínek. Prostřednictvím odposlechů se Churchill o dotazu lorda
Lothiana dozvěděl a nařídil mu, aby okamžitě ukončil veškerou komunikaci s
říšskými úřady. Následně informoval britského velvyslance, že má pozastavit
jakýkoli dialog s berlínskými představiteli, kteří se v té době zoufale snažili, aby
se vláda v Londýně s Hitlerovými návrhy seznámila a pochopila je. Díky svým
pravomocem ministerského předsedy znal rozsah Vůdcovy velkorysé nabídky
pouze Churchill a jeho nejbližší okolí a nehodlali tuto velkorysost zveřejnit.

Téhož dne, kdy nařídil britskému velvyslanci, aby se zdržel veškerých kontaktů
s Němci, poslal Churchill pro vrchního velitele bombardovacího velitelství
Charlese Portela s dotazem, jak brzy by mohl zahájit rozsáhlý teroristický útok na
Berlín. Portel odpověděl, že vzhledem k tomu, že Luftwaffe dosud omezovala své
útoky na vojenské cíle, nemůže královské letectvo legálně bombardovat hlavní
město nepřítele, protože Anglie i Německo jsou vázány podpisem mezinárodního
práva. Krátce před jejich setkáním Churchill sdělil americkému velvyslanci Jose-
phu P. Kennedymu, že chce, aby Hitler zahájil bombardování britských civilních
center jako prostředek ke zmaření mírového hnutí, které nabíralo na síle mezi

veřejností i vládou.

Jeho přání se splnilo 24. srpna 1940, kdy pilot jednoho letounu Heinkel HE-111 přestřelil cíl a shodil dvě nebo tři bomby, které explodovaly těsně u východních hranic Londýna. Nedošlo k žádným obětem ani zraněním a škody na majetku byly velmi malé. Oznámení Luftwaffe o chybě bylo zasláno Mezinárodnímu červenému kříži a přes neutrální Švýcarsko předáno britským úřadům. Následujícího dne udělal Churchill něco, co si zasloužilo propuštění a dokonce trestní stíhání ze strany jeho vlastní vlády. Aniž by informoval parlament, kabinet nebo dokonce velitelství bombardérů, nařídil 100 středním bombardérům *Wellington* a *Whitney* zaútočit na Berlín. Mnoho útočníků bylo sestřeleno, ale ne dříve, než zabili několik nebojujících mužů, žen a dětí. Žádná vojenská zařízení neutrpěla škody. Hitler zakázal Luftwaffe provést odvetu.

Během následujících deseti dnů se RAF vrátilo do říšského hlavního města v sedmi náletech, které byly všechny podobné, protože se vždy zaměřovaly na obytné oblasti. Počet mrtvých německých civilistů začal stoupat. Vůdce se přesto zdržel protiútoků, protože jeho diplomatičtí agenti se horečně snažili dosáhnout nějakého mírového řešení nebo zásadní dohody se svými britskými protějšky. Premiér jim však nařídil, aby si zacpali uši před všemi apely na rozum. Pod rostoucím politickým tlakem německého lidu, který požadoval spravedlnost za vraždění nevinných civilistů, Hitler neochotně nařídil první nálet Luftwaffe na Londýn.

Nebyl to nálet asi 100 stárnoucích středních bombardérů, ale první hromadný nálet nejmodernějších Junkersů-88, Dornierů-17 a Heinkelů-111 v historii. Britské hlavní město se ocitlo v ohnivé bouři. Churchill byl nadmíru spokojen, zatímco filmové týdeníky po celé Anglii i v okolním světě dramatizovaly hromady mrtvých civilistů pro miliony filmových diváků, kterým nikdy nebyly ukázány záběry stovek mrtvých berlínských civilistů, které předtím zmasakroval Churchill, jenž byl za vzájemné vyvražďování zodpovědný. Právě on uvedl do pohybu bombardování civilistů, moderní formu barbarství, jejímž dědictvím bylo takzvané "kobercové bombardování" severního Vietnamu v 70. letech a americké letecké útoky na neozbrojené srbské osobní vlaky v roce 1999.

"Blesková válka", jak ji tehdy Londýňané nazývali, odhalila již tak rozsáhlé trhliny v anglické demokracii. Podle britského historika Michaela Walshe "ministr informací Alfred Duff Cooper poslal svého syna Julia do Kanady - ale nikoho o tom neinformoval. Rodiče, kteří si to mohli dovolit, poslali své rodiny do Ameriky nebo do zemí Commonwealthu ...". V červnu, červenci a srpnu 1940 se exodu bohatých zúčastnilo přes 6 000 dětí" (42). Jako šéf britské propagandy byl Cooper zodpovědný za mýtus o společném ohrožení Angličanů proti krutému nepříteli, který údajně usiloval o jejich vyhlazení.

Churchillovy teroristické útoky proti nebojujícím osobám přesvědčily Hitlera, že jedinou metodou, která mu zbývá, je diplomacie mrkve a klacku. Možná by bombardování přivedlo Brity k jednacímu stolu, když už ne k rozumu. Navzdory plánům na "operaci Sealion" (invazi do Británie), které vypracoval Wehrmacht, vždy doufal, že se invazi do Anglie vyhne. Dokonce i nyní stále choval naději na budoucí anglo-německé usmíření a násilná okupace by takovou budoucnost navždy znemožnila.

Od konce léta byl říšský maršál Göring při operacích proti Anglii ve výrazné nevýhodě. *Knickbein* neboli "Křivá noha", kódové označení pro elektronický navigační systém německých bombardérů, "zahrnoval úzké rádiové paprsky vysílané ze dvou od sebe značně vzdálených míst", jak uvádí historik Greg Goebel. "Tyto dva paprsky se protínaly nad cílovým městem a označovaly ho pro bombardování...". V září 1940, kdy Luftwaffe přešla na noční nálety, byla protiopatření proti *Knickbeinu* zdokonalena. Britové provozovali výkonnější vysílače *proti* *Knickbeinu*, které znehodnocovaly signály *Knickbeinu* tím, že do nich vnášely vzory Morseovy abecedy ... *Knickbein* byl neutralizován. Německé bombardéry se bez navádění někdy ztrácely ve tmě ... Dne 19. listopadu Luftwaffe zaútočila na Birmingham. Britské rušičky byly na frekvenci a přesnost německého bombardování byla slabá. V prosinci zaznamenala Luftwaffe určité úspěchy proti britským městům, která nebyla chráněna rušičkami. V lednu 1941 však Britové všechny díry zalepili (2, 4, 5).

Zatímco účinnost německých bombardérů byla snížena rušením jejich navigačního systému, Supermarine *Spitfire* se přinejmenším vyrovnal Messerschmittu ME-109, jehož bojový čas byl omezen ohledem na palivo, což se netýkalo pilotů RAF, kteří mohli navíc seskočit padákem do bezpečí a bojovat znovu v jiném bojovém letounu. Piloti Luftwaffe měli méně štěstí; letci, kteří se vykašlali nad Anglií, se už nikdy nevrátili. Nicméně není pravda, že Anglie byla zachráněna před hrozící invazí, protože její královské letectvo zničilo příliš mnoho nepřátelských letadel. Od 8. srpna, kdy začaly letecké operace, do 1. září, kdy Hitler poprvé vyjádřil své obavy z nich, bylo ztraceno 467 německých letadel oproti 1115 zničeným britským letounům. Navzdory pokračující bilanci ztrát ve prospěch Luftwaffe prohlásil o dva týdny později na námořní konferenci, že "dosud nebylo dosaženo stupně vzdušné převahy, který by ospravedlnil provedení operace *Sealion*".

V následujících měsících kolísal mezi nadějí, že se mu podaří dosáhnout dohody s Brity, a schopností bombardérů donutit je zasednout k jednacímu stolu. Odražoval se od vyhlídky na invazi do přirozeného spojence, jehož přátelství by bylo navždy ohroženo, kdyby jej Německo obsadilo. Operace *Sealion* byla odvolána ani ne tak kvůli nedostatečné nadvládě ve vzduchu, jako spíše proto, že Hitler

stále živil naději, že získá Británii na svou stranu. Ta však v předchozích týdnech těžce trpěla. Její infrastruktura byla rozvrácena, továrny vyhozeny do povětří, RAF měla jen několik stovek přeživších pilotů a méně provozuschopných letadel. Přestože se Britové zřejmě vyhnuli úplné porážce, čelili hladovým přidělům a rostoucí izolaci.

Vůdce byl sám pod tlakem. Uvědomoval si, že čas na uzavření paktu o neútočení se SSSR, který se intenzivně věnoval budování své armády, se rychle krátí. Cenou, kterou Stalin za dohodu požadoval, bylo rozšíření jeho sféry vlivu na pobaltské státy. Hitler se tomuto požadavku bránil, ale pod tlakem událostí byl nucen ustoupit: ruská neutralita byla nezbytná pro jeho konfrontaci se západními spojenci po porážce Polska. Jediné, co mohl pro obyvatele Lotyšska, Litvy a Estonska udělat, bylo vložit do něj protokol omezující Sověty v jejich jakémkoli zneužívání a zároveň umožňující migraci všech osob s jejich osobním majetkem. Stalin samozřejmě na tuto část dohody nebral ohled, když v roce 1940 pobaltské státy obsadil a podrobil je stejnému druhu drancování, masovému zatýkání a popravám, které byly typické pro převzetí moci Rudou armádou všude na světě.

Hitler měl neméně svázané ruce, když Sověti 30. listopadu zaútočili na Finsko. Jejich invaze ho dostala do velmi špatné politické i vojenské pozice. Stratégové v Londýně a Paříži zařadili do čela seznamu priorit obsazení Norska a Švédska, protože v druhém případě šlo o zdroje železné rudy a v prvním případě o námořní základny. Británie a Francie proto Finům pomáhaly se zásobováním, aby využily protiněmeckých nálad, které se šířily Skandinávií, kde byla Říše považována za podporovatele ruské agrese, a spojenečtí propagandisté měli plno práce s tím, aby zesměšnili "falešný antikomunismus nacistů". To vše Vůdce snášel v trpkém mlčení a věřil, že podpora jeho vlastních krajanů nebude podlomena. Ti museli zůstat stranou, navzdory svým hlubokým sympatiím k Finům a Baltům, zatímco dravý sovětský žrout hlodal na východních okrajích Evropy. Hitler skutečně podepsal smlouvu s ďáblem, jejíž cenou za získání času na vítězství bylo strašlivé obětování severských spoluobčanů.

Stalinovy plány na Finsko se zdály být neméně jisté než jeho snadné ovládnutí Lotyšska, Litvy a Estonska, které mu padly do rukou bez boje. 300 000 sovětských vojáků a 800 válečných letadel se postavilo 120 000 finských obránců, kteří létali na zhruba 100 většinou zastaralých a nedostatečně vybavených letadlech. Při invazi přes Karelský průsmyk byla mohutná 7. Rudá armáda zastavena na Mannerheimově linii, důmyslně vymyšlené sérii rozmístěných, skvěle maskovaných pilířů a protitankové obrany pojmenované po finském vrchním veliteli Carlu Gustavu Mannerheimovi. 75. a 139. divize 8. armády, které spěchaly, aby vystřídaly sevřené rudé, byly na vzdáleném břehu Ladožského jezera přepadeny finskými lyžařskými prapory střílejícími ze zimních kulometů *Suomi*

ráže 9 mm. Horší ruské střelné zbraně při teplotách pod bodem mrazu zamrzaly, což přispělo k více než 5 000 mrtvých komunistů. Mezitím byla sovětská 163. divize odříznuta od své 9. armády postupující do středního Finska a poté zničena, stejně jako 44. divize uprostřed svého bezhlavého ústupu.

Finské letectvo tvořila pestrá směsice převzatých letounů jiných států, většinou zastaralých dvouplošníků z Itálie, Holandska, Francie a Anglie. S těmito zastaralými stroji a v přesile osm ku jedné se finští piloti přesto postavili sovětské letecké armádě, až se jejich úspěch na obloze nad frontou podobal vítězství na zemi. Necelý měsíc po invazi rudých jich leželo 27 500 mrtvých, což byl více než desetinásobek finských ztrát. Stalinovo ponížení v rukou početně a technologicky nevýhodné oběti bylo zčásti způsobeno špatnou morálkou a výcvikem jeho vlastních jednotek, kterým špatně sloužili jejich politicky korektní, vojensky neschopní důstojníci. Byli doslova převálcováni a převálcováni motivovanějšími Finy, jejichž hrdinná obrana povzbudila Hitlera, když připravoval svůj vlastní útok proti SSSR.

Pokud mělo být Německo na jaře připraveno na konfrontaci na život a na smrt, byla neutralizace Británie nezbytná. Věděl, že boj proti její říši, námořní velmoci, může být svěřen pouze Kriegsmarine. Proto nařídil zvýšit výrobu ponorek. Anglii by bylo možné účinně zadržet, kdyby ji odřízl od veškeré vnější podpory, což by jeho námořní síly mohly dokázat. Vůdce tak vložil důvěru v říšské námořníky a lodě a obrátil svou pozornost na Východ. Než tam však mohl začít, upoutal jeho pozornost jiný kontinent.

NSDAP/AO je největší na světě Dodavatel národně socialistické propagandy!

Tištěná a online periodika v mnoha jazycích

Stovky knih v mnoha jazycích

Stovky webových stránek v mnoha jazycích

